

DEPOT LEGAL
INDOCHINE
A.1809

DÂN BÀ

Tuần báo xuất bản ngày thứ sáu

NAM THU 3 — SO 114 — 25 JUILLET 1941

MỖI SỐ 0\$10

Thư từ và ngân phiếu
xin gửi về

La Directrice du

TUẦN BÁO DÂN BÀ

76, WIELE — HANOI

BA THÁNG 1,30

SÁU THÁNG 2,50

MỘT NĂM 5,00

CHÍNH PHỦ GẤP ĐÓ

một lỗi y-phục nhất loạt cho Học-Sinh

Có mấy vị giáo-viên ở một vài trường tỉnh nhỏ Bắc-Kỳ đã thi hành cái lệ bắt các học trò mặc đồng một kiểu y-phục. Đó là một cái lệ rất đáng hoan-nghê. Từ khi tờ Dân-Bà mới xuất bản chúng tôi đã hết sức cổ-động các nhà giáo-dục nên lưu tâm đến y-phục của trò em, bắt chúng phải mặc một kiểu đồng-loạt.

Trước hết, lỗi y-phục đồng-loạt tránh cho học trò sự đua nhau ăn mặc rất tai hại cho sự học hành và trí óc của chúng. Sau tránh cho chúng khỏi thấy sự chênh-lệch nghèo giàu, ở bộ áo quần mà đâm ra kiêu-xa.

Tại Nam-Kỳ, tuy không bắt buộc, mà đã thành một thói quen, từ lâu, tất cả các học trò trai gái lớn bé (từ các nam nữ học sinh ban trung học đã lớn tuổi) đều mặc một kiểu: quần giải, áo bà ba, (tức áo cánh). Còn ở ngoài Bắc y phục học trò rất chường ngai, quần giải áo giải lượt lượt lòi thối quá. Mấy năm sau đây, đã có những học trò mặc theo lối

trẻ con tây, trông có gọn gàng nhưng thường chuốc may bằng những thứ vải đắt tiền, kiểu này kiểu nọ, đã tốn kém, lại sinh ra sự trẻ con biết ganh đua hãnh diện vì chiếc áo đẹp. Nhất là các nữ học sinh càng tệ, sự mặc không có hạn chế gì cả, tơ lụa, màu mè lòe loẹt. Đáng trách hơn là nhiều nữ-giáo-viên (chúng tôi nói sự thật) hoặc vô tình hoặc cố ý, còn khuyến khích sự xa xỉ lòe loẹt của học trò. Chúng tôi kể một ví dụ:

Một nữ giáo viên lớp sơ học nọ nhân kỳ tết tây bảo học trò rằng: « mai chỉ đứa nào có áo đẹp mới được sắp hàng lên mừng tuổi bà đốc! »

Vẫn biết, thâm ý của vị nữ giáo ấy chỉ là bắt học trò phải có bộ y phục khả quan để khỏi thành vô lễ trước mặt bà đốc trường. Nhưng cái thâm ý của bà, đám học trò bé bỏng kia hiểu nổi thế nào! Nên chắc sau buổi học ấy, có bao nhiêu đứa trẻ về nhà thút thít đòi mẹ may cho

áo đẹp, và sáng hôm sau, chắc hẳn ở trường, trong đám trò ngày thơ ầy có những mắt nhìn kiêu ngạo, bộ tịch.

Chỉ có một lỗi y phục đồng loạt bắt buộc là làm hết được những sự kèn cựa ganh đua tai hại ấy. Lúc này vải đắt, lỗi y-phục đồng loạt càng cần phải thi hành và nên dựa nhất vào sự tiết kiệm. Nghĩa là dựa đám học trò nghèo là đa số mà đặt kiểu y-phục nhất loạt. Rồi mới chú ý đến sự gọn gàng tiện lợi. Rất mong rằng kỳ khai trường tới đây sẽ có một kiểu y phục riêng cho tất cả học sinh trong xứ, nó tiêu biểu cho sự nhất trí của một dân-tộc sau này.

DUYÊN HÀ

Thống-chế Pétain đã nói

Trước hết ta yêu-cầu quốc dân tham-dự vào một cuộc phục-hưng về tri-thức và tinh-thần. Quốc-dân nay thực-hiện công cuộc đó. Ta thề rằng một ngày kia quốc-dân sẽ thấy một nước Pháp mới xuất-hiện do sự cần-lao của quốc-dân.

Vải kiêu áo mặc nghỉ hè

Mùa nực các em đi nghỉ hè ở bãi bể hoặc về quê nên mặc những quần áo gọn gàng và hở tay hở đùi, cho da thịt được tiếp xúc với nắng, gió lạnh. Quần áo lại cần may bằng thứ vải dễ giặt dễ trẻ em lê la chơi đùa thỏa thích khỏi phải giữ gìn như những bộ áo đắt tiền ở thành-thị.

Ba kiểu áo sau này rất thích hợp với các em ở khắp nơi nghỉ mát. **KIỀU A.** Trẻ lớn từ 14, 15 tuổi mặc kiểu này cũng được.

Áo, quần may rời, áo mở đằng trước, kín lưng, vai là hai miếng vải to bản, vắt ra đằng trước ngực cài khuy. Áo nhét vào trong quần. Quần giữ bằng giây lưng hoặc bằng vải hoặc bằng da nhẹ.

Mua vải vichy ở hiệu tây đen hoặc tiết kiệm hơn mua vải móng-cáy kẻ ô vuông may cũng đẹp. Vải móng-cáy có nhiều thứ ô vuông màu rất ngộ.

HỎI. — Hai gia đình chúng tôi là người quen biết nhau từ lâu, chúng tôi rất yêu nhau song mẹ chàng chê nhà tôi nghèo, nhất định không cho chàng hỏi tôi. Chàng bừa dù phải vượt quyền mẹ, chàng cũng quyết lấy tôi. Bỗng một dạo chàng không đề cho tôi gặp nữa. Khi gặp, tôi hỏi căn nguyên sự bất tin ấy thì chàng cho tôi xem một lá thư nặc danh tố cáo với chàng rằng tôi có tình với một thanh niên khác. Chàng tin rằng « thế gian chẳng ít thì nhiều, không dư ai dễ đặt điều cho ai ». Uất ức tôi đâm ốm, chàng đến thăm tôi, và khuyên tôi đừng nên nghĩ ngợi, chàng vẫn yêu tôi và tin tôi. Rồi tôi từ đó không gặp chàng nữa. Thế là nghĩa lý gì? Tôi còn hy vọng gì chăng?

VÔ-DANH

TRẢ LỜI. — Cô hãy can đảm sáng suốt mà nhận cái sự thực rõ rệt là người yêu của cô không yêu cô tha thiết lắm. Nếu tha thiết, chàng đã không tin lá thư nặc danh kia, chàng đã không lánh mặt cô như thế. Khi được tin cô ốm, chàng đến gần bó với cô, ấy là chàng chỉ muốn an ủi cô thôi vậy. Cô đừng nên đau đớn cái sự chia lìa đoạn tuyệt không tránh được này. Khi mà mẹ chàng đã ác cảm hê bai cô, thì lấy chàng, đời cô cũng chẳng được hạnh phúc toàn vẹn vì, dù có tự do kết hôn đi nữa, chàng cũng không thể xa bầu mẹ được. Thế nào chàng cũng phải giữ cái bổn phận làm con, đi lại thăm nom mẹ.

(Xem tiếp trang 14)

KIỀU B. Áo chơi cho cô bé gái 6, 7 tuổi coi như trong hình vẽ mà cắt. trên ngực hẹp dưới váy phình ra xếp thành một « pli » sâu ở giữa ngực và lưng chạy thẳng xuống gấu váy. Vai là hai cái dải nối liền với lưng áo vắt ra đằng trước ngực cài khuy, muốn dễ mặc, mở một chút đằng lưng, cài khuy.

Áo này may bằng các hàng vải hoa, lấm chấm, hoặc bằng vải móng-cáy ô vuông.

KIỀU C. Cho em trai bốn năm tuổi trở xuống. may bằng vải xanh, xanh thẫm trông sạch sẽ. Mở ở lườn quần, dải cài sau lưng.

Những bộ mặt mới

Có nhiều bạn viết thư về phàn nàn với chúng tôi rằng các bạn đã gặp nhiều vẻ đẹp man mát, thay đổi luôn, mà chính các bạn cố bắt chước cũng không được. Có-khó gì, chỉ tại các bạn không chịu suy nghĩ và nhận xét đó thôi. Làm đẹp cũng là một nghệ thuật! Ta phải để tâm trí vào đấy thì cái nghệ-thuật ấy mới tiến. Nhớ và theo câu ấy, các bạn đã gần thành công rồi.

Những vẻ đẹp man mát

Nhiều bạn quanh năm chỉ dùng một thứ phấn, một thứ son, một thứ chì v. v, lấy mỹ phẩm về mùa đông dùng về mùa xuân, mùa thu dùng về mùa hạ, hoặc trái lại. Trang điểm cách ấy tức là làm già người đi. Thí dụ bây giờ về mùa hạ, với sức nóng trên 30 độ bạn không thể dùng những thứ crème đặc sệt như crème Tho Radia, những thứ phấn sẫm màu và những thứ son thắm quá. Tất cả mỹ phẩm nghiêm trang ấy không thể đi đôi với những bộ áo mỏng manh, với tiết trời oi ả được. Đem thứ

phấn màu sẫm thoa ở dưới mắt rồi bôi chì lên tức là làm mắt hõm vào, trông người bạn có vẻ già đi. Vậy những thứ ấy nên bỏ tất. Hãy dùng một thứ crème thật loãng, hoặc lấy một thứ lait như lait de Coucombre, pha thêm nước vào thoa lên mặt rồi đập phấn — thứ phấn nhạt màu — khắp cả trán, má, cổ, gáy, tai. Lấy một cái khăn ẩm, sẽ đặt lên mọi chỗ cho mặt trở nên mịn màng. Dùng thứ phấn hồng phơn

phớt màu hoa đào thoa ra phía gần mũi và dùng cao quá, mặt sẽ tươi hẳn lên.

Với mắt, bạn lấy một cây bút trắng (crayon blanc, có bán ở các mỹ viện) kẻ ở cuối khóe mắt, người trông có cảm tưởng mắt bạn trong mà giải. Môi thì dùng son màu nhạt đánh phớt qua; vành môi dưới đậm nét hơn vành môi trên. Thêm vào đấy cái dầu gọn gàng, tóc dùng lò xo sủa. Chỉ thế bạn đã trở nên một trận gió, đi đến đâu cũng như đem một sự mát mẻ êm dịu đến đấy.

Muốn vẻ mặt thay đổi

« Ngắm mãi một vẻ đẹp nó

nhàm đi » trai hay gái ai cũng có sự nhận xét ấy. Vậy muốn cho mất cái « nhàm » các bạn vẫn có thể làm thay đổi vẻ đẹp. Xin đem bí quyết này hiến các bạn :

- 1) Cách chải tóc.
- 2) Cách thoa má hồng.
- 3) Cách đánh môi son

4) Những thứ mỹ phẩm khác nhau.

A. — Tóc chải lật, mặt có vẻ giải, sáng sủa.

Tóc kéo sòa xuống trán, xuống tai, mặt có vẻ dịu, kín đáo.

Tóc trải cho vài vòng quấn xuống thái dương, mặt có vẻ trẻ, nhí nhảnh.

B. — Thoa má hồng cao, mặt có vẻ nghiêm, giải ra.

Thoa má hồng thấp về phía tai, mặt trở nên tròn.

Thoa má hồng gần mũi, mặt có vẻ thon.

Thoa má hồng thắm, mặt có vẻ gầy.

Thoa má hồng nhạt, mặt có vẻ trẻ.

C. — Son thoa thắm ở vành môi dưới, miệng sẽ tươi.

Son kẻ ra nơi mép, miệng thành rộng.

Son thoa thắm ở giữa hai vành môi, miệng sẽ nhỏ đi. Son thoa nhạt, có vẻ đứng đắn.

Với các mỹ phẩm như bút chì để làm mắt khác đi (kẻ lối lông mày và khóe mắt khác) phấn sẫm, lột làm mặt trở nên nghiêm hay tươi. v. v.

Đại khái các bạn cứ theo thể thì thể nào cũng toại nguyện.

CÔ THUY

Chân giầy chân dép

Bữa 25 tháng trước có một « nhà tâm tâm » ở Luân-Đôn đã được khắp mặt vương tôn công tử để chân tới. Ở đây bán đấu giá vật gì? Kim-cương? Vàng? Một tác phẩm của một họa-sĩ? Một mớ tóc của một giai nhân? Không phải cả. Họ bán đấu giá hơn một trăm đôi giầy của một gia đình quý phái nọ và cái cơ thiên hạ đổ xô đến mua là do chiến tranh gây ra! Mua một cái áo, mua một đôi giầy, cần nhiều tiền đã dành nhưng lại phải cần có giấy phép riêng nữa. Mà xin được một cái giấy phép tại nước này phải tới sở cảnh sát đơn, nhĩ giả ra nhà đốc lý khai lý lịch, tam giả nhờ ông tư vấn phổ nhận thực (chức này mới đặt) rồi đợi, đợi bao giờ nhà chức trách tới khám nhân mình coi quả là « chân trắng » mới được phép. Ôi phiền phức.

Còn mua đồ bán đấu giá thì được miễn những thủ tục lệ trên, thành thử cả Luân-Đôn hoa lệ chen nhau tới « cướp » giầy.

Đôi nào mới, bán tới 100 bạc, đôi

Giới thiệu sách

Chúng tôi nhận được :

Diễn từ của thống-chế Pétain
Bản dịch của phòng báo chí phủ thống-sứ Bắc-kỳ. Các bạn ai cũng nên đọc, đọc để hiểu thấu một tinh thần làm tiêu biểu cho linh hồn nước Pháp.

LUẬN NGŨ CÁCH NGÔN. — của Hải-Nam Đôn-nơ Khê do nhà Mai-Linh xuất bản giá 0\$50.

LE GÉANT. — loại sách livre du petit của Lê doãn-Vỹ. Nhà Mai-Lĩ h xuất bản giá 0\$10,

TÌNH HẬN. 1 bản âm nhạc rất ngộ nghĩnh có cả lời ca của Phạm-cong-Nhiên và Antoine Đạm giá 0\$25.

Chúng tôi xin giới thiệu cùng các bạn đọc. L. B. Đ. ;

nhầu nhàu cũng 8 chục. Sau cùng, còn một đôi nhưng là một chiếc giầy với một chiếc dép mà cũng có người trả tới 18 đồng! Mua được người đó sướng quá reo lên :

Thà là chân giầy chân dép còn hơn là đi đất với tiết trời 0 độ!

Soi gương 11 tháng

Nếu ai nói với bạn :

— Thưa bà, bà đã dùng 11 tháng để trang điểm bộ mặt của bà.

Chắc bạn cho người ấy nói rởn, Nhưng thật đó, một nhà bác học Mỹ vừa công bố trên báo Newyork Times rằng : một người đàn bà sống đến 70 tuổi đã dùng phí mất 11 tháng để tô son chát phấn. Theo ông thì khi lên sáu, người con gái đã soi gương hoặc để đùa nghịch, hoặc vì lạ mà soi, từ sáu tới mười tuổi, mỗi ngày dùng 7 phút để ngắm bóng trong gương, từ 10 tới 15 đã biết làm dáng, dùng mỗi ngày 15 phút, từ 15 tới 20 tuổi, cái tuổi dậy thì, mặt đã đẹp sẵn nên cũng chỉ dùng mất có 20 phút, từ 20 tới 24, tuổi, dùng hết hết 1 giờ một ngày, còn từ 25 tuổi trở đi thì vì lo nghĩ, sanh đẻ, mặt mất vẻ trẻ trung, người đàn bà lại càng sẵn sóc nhiều đến sắc đẹp thanh thử mất tới 1 giờ rưỡi một ngày. Đến năm 50 tuổi, cái tuổi xế bóng, chỉ cần tới 10 phút, còn từ năm 60 trở đi thì có khi suốt ngày không mớ tới gương. Tổng cộng lại, trong đời bà đã để phí phạm mất gần một năm để ngắm bóng.

Ái tình bịt mũi

Hồi này ở các nước chịu nạn chiến tranh hoặc gián tiếp hoặc trực tiếp đều có chung một cảnh tượng là bất cứ nhà tâm tâm nào cũng có đông khách đến mua đồ cũ về dùng, chả mua đồ bán đấu giá không phải xin phép.

Như vừa đây ở thành phố Caen có một cô — tuy 50 tuổi vẫn còn là cô, vì cô ta không chồng — được

tiếng là giàu và đức hạnh tạ thế. Không có ai thừa hưởng gia tài nên thành phố đem bán đấu giá cả nhà cửa lẫn đồ vật dụng. Cái gì cũng bán được ngay duy còn có cái corset mà cô đeo luôn 30 năm trong người thì không ai chịu mua cả!

— Một đồng bạc!

— Thôi năm hào vậy!

Im lặng!

— Một hào có ai mua không?

Có một vài người cầm xem rồi lại quảng trả. Họ bảo nhau :

— Kuo ngửi quá! Toàn mùi mồ hôi và mùi ghét.

Sau có một bà già bằng lòng mua với giá một hào (0\$10) Bà này cầm cái corset lỏng ngóng thế nào danh rớt xuống đất. Hình như cô tiếng sột soạt ở bên trong. Sé vải ra, hơn một ngàn tờ giấy bạc một ngàn quan rớt tung tóe! Một ông đứng gần, bình như tiếc thốt ra một câu:

— Biết thế cứ bịt mũi ngửi mùi corset thì cô ấy đã nên bà và mình cũng thành triệu phú.

Cùng các bà, các cô

Nam Cường nước tiếng gần xa,
Vừa xoa vừa uống nước da đỏ hồng.

Chị em sản phụ nên dùng,
Qua cơn « vượt cạn » khỏi vòng gian lao,

Cần đại-lý ở các tỉnh Xin viết thư hỏi tổng phát hành :

MAI-LINH

60-62 Cầu-Đất (Haiphong)

Téléphone : 332

XIN CHÚ Ý

Quý bà quý cô gửi thư về bản hiệu sẽ gửi biếu một chai dùng thử

MẤY BÚC GIA THƯ

I

Mẹ chắc rằng không khi nào con lại oán trách mẹ đã gả con lấy phải chồng nghèo. Nhưng thấy con phàn nàn con nặng gánh lo âu, mẹ cần nhắc lại nỗi dụng tâm của mẹ trong cuộc nhân duyên của con. Con hẳn nhớ đạo ấy con có ba người hỏi: cậu Thuởng con trai bà Hậu, cậu Phương con trai ông phủ Diên và nhà con bây giờ. Tin yêu mẹ, con giao cho mẹ toàn quyền kén chọn.

Mẹ rất lo lắng. Cái trách nhiệm làm mẹ đến lúc gả chồng cho con, mới thực là quan trọng, to tát quá: kén chọn chồng cho con gái ấy là sắp đặt họa, phúc cho cả một đời nó. Cho nên mẹ thận trọng vô cùng, đo đắn từng li. Mẹ xét đoán ba người thanh-niên ấy, so sánh họ với nhau về tất cả mọi phương diện. Cậu Phương làm tham tá bà Hậu buôn bán giàu sùc-tích, về nhà ấy hẳn là con được sung sướng tẩm thân, không phải lo ăn lo mặc.

Song giao thiệp với bà Hậu ngót hai mươi năm trời, từ lúc bà ta còn hàn vi mẹ đã hiểu rõ tâm tính và hành vi người đàn bà ấy. Gian trá, xảo quyết, cay nghiệt: sự giàu có của bà ta tạo nên bằng bao cái tính đáng bỉ ấy. Có lần bà ta đã dụ mẹ làm chứng gian hộ bà ta để bà ta lừa ba toa thóc của một bạn hàng. Cốt nhiên là mẹ từ chối. Làm giàu bằng cách ăn không ăn hồng thế, mẹ không thể làm được. Đã vậy cách ăn ở của bà ta với mẹ chồng, với chồng chẳng ra gì. Đi đâu cũng nói xấu chồng và mẹ chồng, coi mẹ chồng như tôi tớ. Còn với tôi tớ bà ta khắc nghiệt quá

đáng, cho ăn có hạn, ăn no không được, đánh chửi liên tay. Tóm lại bà ta là hạng người đàn bà thất đức lằng loàn, mới giàu nổi lên, lại mang thêm cái tính khinh người thị của. Vào làm dâu nhà ấy với một cái dấn vốn tâm thường thế nào con cũng bị khổ nhục. Còn cậu tham Thuởng làm lương tháng hơn trăm bạc mà không tháng nào không xin thêm mẹ một hai trăm, bà Hậu nói thế với mẹ, và ngổ ý xin con là để « vợ chồng nó giữ nhau, cho chồng nó khỏi chơi bời, và bảo nhau giữ gìn cơ nghiệp » như lời bà ta nói với mẹ.

Con ơi! Đi lấy chồng là để giữ cho một người đàn ông khỏi chơi bời và để làm thân giữ của một cái cơ nghiệp thì chẳng đáng tức cười và đáng

thương cho cái thân người con gái lắm ru!

Nhà ông Phủ giàu có danh giá, cho nên mẹ hỏi ông, cậu Phương đã đỗ bằng gì rồi (mẹ cũng không cần bằng cấp, xong nói là đi học thì cũng phải đỗ đạt thế nào để cho mình biết rằng có học thực hay không chứ) thì ông phì cười đáp:

— Cậu nó nhà tôi chả cần phải đỗ đạt. Hai vợ chồng cháu sau này cứ nắm nhà mà thu tiền nhà và thu thóc cũng vớt bạc cho gà ăn không hết.

Mẹ giật mình chẳng phải vì lạ lùng cái sự giàu có của người ta, mẹ giật mình vì ông phủ là người có học, đã trải đời nhiều mà còn không hiểu những sự bất trắc ở đời, dám

(Coi tiếp trang 12)

DIÊN-VĂN

CỦA QUAN TOÀN-QUYỀN DECOUX TRONG TUẦN LỄ PHÁP QUỐC HẢI NGOẠI

Hỡi dân Pháp và dân Đông-Dương!

« Muốn thực hành sự chỉ huy của chính phủ đến 15-7-14 sẽ bắt đầu khánh thành tuần lễ Pháp quốc hải ngoại. Tuần lễ đó lại nhằm ngay vào lúc những cuộc chiến tranh tại Syrie vừa ngừng

Đông dương chào một cách biết ơn một nhóm người rất can đảm đã hơn 1 tháng, bị tách ra khỏi nước Pháp, không có đường vận tải lương thực, không có hi vọng quân tiếp ứng đã phải đương đầu một cách rất can đảm cùng số quân nhiều hơn và mạnh hơn.

Sự hy sinh của đoàn quân Syrie không phải là vô ích vì đoàn quân đó không những đã cứu danh dự cho nước Pháp và còn tỏ cho hoàn cầu biết rằng nước Pháp trong cuộc đình

chiến không phải đã bị thất vọng mà hủy bỏ, và sự hợp nhất của đế quốc Pháp đã rõ ràng.

Hỡi dân Pháp và dân Đông-dương! Các người đã hiểu hơn ai hết.

Các người đã cùng giổ chung giọt máu để cứu Đế-quốc và sự hy sinh chung đó — chúng ta phải nhắc đến luôn luôn — đã làm cho các người từ nay coi nhau như anh em mãi mãi.

Trong lúc những việc lịch sử đã cho nước Pháp có dịp tuyên bố lòng quyết định vẫn là một cường quốc trong thế giới với Đế quốc kia thì Đông dương vẫn có quyền tự hào được.

Các người hãy để mắt nhìn quanh như bốn người lạ mới đến. Các người hãy thử nghĩ đến cuộc an toàn trong nước mà 25 triệu dân đương trông

Con ai?

CHUYỆN DÀI

(Tiếp theo)

— Huỳnh ơi! Làm sao biết em sắp chết đề tới kịp cứu em.

— Nó đã đụng vào người em chưa?

— Chư...ư...ư...a.

Một tia ánh sáng ịch kỷ làm rạng mặt Huỳnh, Huỳnh gắng lại:

— Nó chưa đụng đến người em thật à?

Ngọc cau có trả lời: « Ảnh kỳ cục quá! Em đã bảo chưa! Nếu nó đụng được tới em thì nó kéo em lên bờ, chứ khi nào em lại ở đây!

Huỳnh hơi thẹn thẹn, lảng sang chuyện khác: « Đề mai anh ra Muiné lôi cổ nó ra đánh cho nó một trận! »

— Huỳnh không trả lời câu hỏi của em đi!

— Em bồi gì nhỉ?

— Sao Huỳnh biết em sắp chết đề tới kịp cứu em?

mong sự bảo vệ của người Pháp vẫn làm việc như thường để sống một cách đầy đủ. Các người hãy nhớ đến những kỳ dịch-lễ để tránh, nhìn nhận những trường học, nhà thương, nhà hộ sinh, và những công cuộc tốt đẹp mà nước Pháp đã làm.

Tôi muốn nhắc dịp tuần lễ Pháp quốc hải ngoại khánh-thành, người Pháp và người Đông-Dương liên lạc chặt chẽ trong ý nghĩa tin tưởng và biết ơn, cùng nhớ lại kỷ niệm những binh sĩ, thủy thủ, phi công có đạo hay ngoại đạo, những nhà trồng trọt, thương mại, kỹ nghệ đã chịu chết một cách bất kỳ hay hao mòn vì tật bệnh để gây cuộc sinh-tồn cho Đông-Dương.

của CÔ TRINH

— Đó là một sự tình cờ, em ạ.

— Nhưng Huỳnh ra đây làm gì?

Huỳnh tủm tỉm cười, hai tay ôm lấy mặt Ngọc, sẽ nói vào tai Ngọc:

— Anh định ra Muiné nói chuyện chúng mình với ba em! Ngọc nhắm mắt, hai môi hé mở, hai tay nắm chặt lấy tay Huỳnh quay mặt ra phía khác.

— Em nghĩ đã nên chưa?

Ngọc không đáp xiết chặt tay Huỳnh một lần nữa,

— Hay là sớm quá?

Ngọc nắm tay Huỳnh lần thứ ba chặt hơn.

— Việc gì mà thẹn, anh muốn biết ý kiến em để lựa lời nói với ba em.

Ngọc quay mặt lại, sẽ tát vào má Huỳnh: « Ảnh bây giờ đâm ra ngu dộn lạ! Em đã trả lời anh theo kiểu vua Lô-y thập tứ của nước Pháp rồi đó! Làm báo mà dốt sử-ký thế à! Vua Lô-y thập-tứ trong một đại tiệc được quần thần đem nhà soạn kịch Molière ra giới thiệu. Ai cũng tưởng nhà vua sẽ ban khen một câu đáng ghi vào lịch sử, nhưng đứng trước Molière nhà vua chỉ dơ tay ra nắm tay Molière ba lần thật chặt rồi quay đi ngay. Ngài bảo với quần thần rằng: « Đem một lời nói đề tỏ sự bằng lòng một thiên-tài, cũng như đem một lời nói đề tả một cảnh quá êm đềm, quá vĩ đại thì thật không có gì ngu xuẩn bằng. Chỉ có hai bàn tay,

chỉ có đôi mắt mới có thể giúp ta trong những trường hợp ấy mà thôi.»

Huỳnh cười sung sướng, lấy ly rượu đổ cho Ngọc lúc nãy còn thừa uống một hơi cạn sạch, rồi reo lên:

— Đúng! Đúng!

Có tiếng gõ cửa. Cả hai đều ngảnh ra. Người chủ nhiệm lò đầu vào.

Huỳnh đứng lên đón bạn:

— Anh cứ vào, em nó đã tỉnh rồi.

Quay lại Ngọc, Huỳnh tiếp:

— Ông mối của chúng ta đây, anh phải mời anh ấy cùng đi để nói với ba em, chứ anh sợ tự nói bất tiện chẳng!

Ngọc đỏ mặt, tủm tỉm cười. Người chủ nhiệm cười theo:

— Xong việc phải tạ đấy nhé!

— Viết cho tờ báo của anh một năm không công là cùng chứ gì.

— Còn cô Ngọc?

Ngọc trống một tay xuống giường, cắt đầu cười đáp:

— Tôi xin kính biếu ông 10 chai nước mắm thật ngon, ăn một năm rồi mà nói chuyện vẫn còn mùi bay ra.

Cả ba lại được một dịp cười, nhưng người bạn Huỳnh nghiêm mặt lại ngay và lấy giọng một bậc đàn anh, ôn-tồn bảo:

— Anh và Ngọc không biết rằng còn một việc cần phải làm ngay ư?

Ngọc và Huỳnh ngơ ngác:

— Không, việc gì?

— Việc báo tin cho nhà cô Ngọc biết rằng biện cô ở đây.

Ngọc hốt hoảng:

— Ờ nhỉ, anh Huỳnh! làm thế nào, khổ ba em quá! Mấy giờ rồi! Ba em lo chết mất!

Huỳnh cũng đứng lên:

— Anh không nhắc, chúng tôi quên khuấy đi đó. gần hai giờ.... Đề tôi đi... Anh ngồi đây với Ngọc dùm tôi. Tôi đi bằng canot cho mau.

Chưa đầy hai tiếng đồng hồ Huỳnh đã trở về đem theo cả ông già Lầu. Người chủ-nhiệm đã đứng đợi ở cửa, sẽ bảo:

— Cô ấy đương ngủ, coi bộ hơi mệt.

— Nhưng cháu có sao không?

Nhìn đôi mắt nhắm lẹ của người bố, ông chủ-nhiệm tươi ngay nét mặt, trả lời:

— Cô ấy chỉ mệt thôi, lúc này còn cười đùa, cụ đừng sợ.

— Các ông cho tôi vào với cháu một chút.

Huỳnh dẫn ông già Lầu vào rồi ra ngay, không muốn chứng kiến một cảnh khóc lóc giữa hai cha con. Trở sang buồng bên, không thấy bạn, Huỳnh chạy ra thì vừa gặp bạn đi với người tài xế tới. Huỳnh nghe rõ lời bạn dặn anh tài:

— Bác sửa soạn xe đợi ở cửa nhé.

Huỳnh chạy lại:

— Anh định đi đâu?

— Đem cô Ngọc đi Phan-hiết buộc thuốc.

Huỳnh nắm hai tay bạn tỏ vẻ cảm ơn:

— Anh chu tất quá!

— Anh này bây giờ dám ra gân. Việc của anh cũng như việc của tôi, cũng như việc của mọi người, sức ta giúp được đến đâu ta cứ giúp. Giúp người đề lòng được khoan khoái, tưởng đó cũng là một biến-thể của sự ích-kỷ vậy!

— Anh hãy nhận lấy lời cảm tạ. Nếu không có anh thì có lẽ lúc này vì vô ý mà tôi đã gần giết một mạng người.

— Ông già Lầu?

— Đích thị. Trông thấy ông ta cầm bó đuốc dẫn người nhà đi tìm con ở bờ biển mà thương! Người cha ấy nếu tới sáng không gặp con thì chắc chết quá! Lũ đây tớ bảo tôi rằng ông ta đã ngắt đi một lần. Anh tỉnh ý thật, nghĩ ngay đến việc đi báo tin Ngọc còn sống.

— Vì tôi đã làm cha và nhất là lại đứng ngoài cuộc nên trông việc sáng suốt hơn... À quên khuấy! Anh chưa cho tôi rõ tại sao cô Ngọc lại bị thương và lại ở dưới biển.

Huỳnh kể cho bạn nghe một lượt rồi hỏi bạn một cách rút rè:

— Anh tính có nên ngỏ lời với ba Ngọc ngay ở đây không?

— Sợ vội quá.

— Tôi tưởng thế thì đỡ tốn công ra Muiné, và anh nghĩ coi, ít ra Ngọc cũng cần phải nằm nhà thương đến vài ngày, chúng ta không đợi được. Chi bằng nhân dịp nói phật cho rồi.

— Sử sự cách ấy đột ngột lắm, lại còn có sự bất tiện là khác. Mình cứu con người ta thoát chết, không lẽ người ta từ chối không gả con cho mình! Trong thâm tâm, người ta bằng lòng thì không sao, nhưng lỡ người ta chẳng thuận, phải vì nề nhận lời, thì chúng ta đã phạm một lỗi rất nặng! Sao bằng ta dùng cách này hay hơn.

— Cách gì?

— Đề mặc thời gian làm việc cho mình.

— Thời gian! Anh nói tôi không biết lối nào mà hiểu.

— Anh dám quần nên nghĩ chẳng ra. Tai nạn nhà Ngọc sẽ gây nên một mối hiềm thù giữa nhà Ngọc với một nhà có thế lực ở Muiné, tức là nhà Nhiều Thắng Nhiều Nhắng gì đó. Muốn yên chuyện, ông già Lầu hẳn ra cho Ngọc đi lấy chồng ngay. Lúc ấy ta ngỏ lời, gì mà ông ta không bằng lòng.

Huỳnh tỏ vẻ chán ngán:

— Thế thì đợi đến bao giờ! Thời gian! Anh ơi, một ngày giải những 24 giờ đồng hồ!

— Tôi cam đoan với anh chỉ trong 15 bữa, anh sẽ có tin mừng.

Huỳnh chưa kịp đáp thì cánh cửa buồng bị ai đẩy mở tung. Ông già Lầu bước vào, hướng về phía Huỳnh thụp xuống đất lạy.

Huỳnh hơi cuống, vội đứng lên đỡ ông ta dậy:

— Ấy chết! Sao cụ làm thế?

— Lạy ông, ông đã cứu cha con tôi! Không có ông thì con tôi chết. Tôi cũng chết theo.

(Còn nữa)

DOCTEUR HY

18, Rue Richaud — Hanoi

(ĐẦU PHỐ HỘ-VŨ)

CHỮA CAC BỆNH

CHUYÊN - MÔN VỀ BỆNH

HOA LIÊU, BỆNH ĐÀN - BÀ

PHỤ NỮ THÔN QUÊ VỚI HƯƠNG HỌC

II

Các từng-lớp phụ-nữ thôn-quê tới trường

Từ ngày Pháp-học nhập-cảng xứ này thì nền học của ta cũng đổi mới. Nó không thu riêng vào những môn luân-lý, tâm-lý, triết-học, sử-học, lễ-nghi, luật-pháp ở mấy bộ sách cổ của Á-đông. Rồi bỏ trực-giác, nó theo nhận-thức khoa học mà tiến lên dần.

Nhưng thực ra Pháp-học chỉ tiến cho những người ở thành thị. Với những người ở thôn-quê thì trái lại. Nhất là đối với phụ-nữ thôn-quê lại càng lắm nỗi khó-khăn. Muốn theo học chữ Pháp tới bậc trung-học ít nhất cũng phải sinh vào nhà tiểu-diền-chủ. Mà muốn đi xa hơn nữa, học tới bậc cao-đẳng ở đây hay tới bậc đại-

học chuyên-khoa ở Pháp tất nhiên phải là giòng-giỏi một vị hưu-quan hay một tay đại-diền-chủ. Còn những cô con cháu nhà phú-nông thì chỉ có thể theo hết bậc sơ-học Pháp-Việt hay cao-đẳng tiểu-học là cùng.

Tới đây bạn đọc đã thấy rõ ràng mấy từng-lớp phụ-nữ sinh ở những nhà hưu-quan, nhà đại-diền-chủ, nhà tiểu-diền-chủ, và nhà phú-nông đều theo học chữ Pháp cả, nhưng họ đều ra tỉnh hay xuất-dương. Còn lại ở lũy tre xanh, ta chỉ thấy các tầng lớp phụ-nữ nghèo: bần nông, cổ-nông và lưu-manh.

Phụ nữ nghèo ở thôn-quê với hương học

Không có thể hy-sinh mười lăm, mười sáu năm để ra tỉnh theo học tới trình-độ khá cao, phụ-nữ thôn-quê chỉ còn gửi hy-vọng vào các trường phủ, trường huyện, trường tổng. Nhưng ác thay, hy vọng ấy lại thành thất-vọng!

Các trò em sinh vào những nhà nghèo không thể rảnh thì giờ mà cắp sách đi học ở trường xa làng, phần vì hoàn-cảnh gia-đình bức thúc, phần vì điều kiện sinh hoạt vật chất bắt buộc nhiều nỗi khó khăn. Đối với các trò-em, quãng đường ba bốn cây số tuy xa mà cổ đi cũng được song khốn nỗi gặp những khi nắng cháy đầu,

mưa trút lá thì tránh sao được ốm-dau? Đã học ở trường tổng thì buổi trưa phải ở lại cho đến tối mới về được; như vậy thành ra cả ngày trôi vào việc học. Lấy ai thay mẹ mà ẵm em bé? Lấy ai thay người ở mà quét-giọn cửa nhà? Lấy ai mà làm nghề thủ-công lật vật để thêm vào đồng dầu đồng muối? Vả lại số trường hàng tổng, hàng huyện, hàng phủ cũng chỉ có hạn, nên nhiều đơn cù học sinh nam-nữ do các làng đưa đến đều bị bác bỏ.

Bây giờ phụ-nữ nghèo ở thôn-quê chỉ còn trông vào hương-học.

Khoa sư-phạm với hương học. — Với cái học rộng giàu kinh-nghiệm, trong đời giáo-sư thạc-sỹ, ông Grand-Jean đã đưa ra một phương pháp rất thích-ứng với phương-pháp hợp-nghi trong khoa sư-phạm.

a) Về Kinh-tế. — Trò em có thể dùng đất thó hay củ sắn thay phấn mà viết vào bảng đen. Cả năm chỉ tốn độ năm, sáu xu, không cần mua giấy cũng được.

b) Về Hoàn-cảnh. — Trò em có thể gần sự thật của đời sống lắm, ví dụ làng làm nghề nông thì trường có thể học từ 5 giờ đến 7 giờ sáng là tan để trò em còn về mà trông nom việc vặt trong nhà khi cha mẹ chúng

*Một nhà chuyên-môn
đóng giày phụ nữ. Đã
nổi tiếng khắp ba kỳ...*

*Mùa nực này đã có rất
nhiều kiểu Sandale mới
đề Các Bà, Các Cô lựa
chọn. Xin mời lại nhà :*

QUÊ HIÊN

36, PHỐ HÀNG-BỒ, 36

HANOI

ra đồng ; làng làm nghề đi buôn thì trường có thể học từ 7 giờ đến 9 giờ, vì độ non trưa chợ mới họp đồng cha mẹ chúng mới đi vắng ; làng làm nghề đánh cá thì trường có thể học vào lúc nào cũng được. Vì đêm, cha mẹ chúng mới bắt đầu đi làm phận-sự để kiếm ăn vv...

c) Về thời - kỳ. — Mỗi khóa học của trò em có thể thu vào 6 tháng, nếu chúng thông-minh, và kéo dài ra một năm, nếu chúng ngu-dốt. Lúc này xã-hội đang nhẩy vọt và lịch-sử đang chạy nhanh cho nên càng rút ngắn khóa học lại càng hay. Lớp này ra trường đã có một lớp khác xin vào ngay.

Phụ-nữ nghèo ở thôn-quê vào hương học sẽ được ích gì ? — Sau một khóa học ngoài sự tránh nạn mù chữ phụ-nữ nghèo ở thôn-quê còn biết được điều thường thức cần dùng. chị em sẽ hiểu qua các môn quốc-văn, toán pháp, địa-dư, lịch-sử. Và nhất là chị em sẽ biết giữ vệ-sinh, nhận rõ cách nuôi con và có thể đề phòng cho con mọi chứng-bệnh nguy hiểm.

Rồi đây chị em sẽ thấy một khi giặc dốt đã bị đuổi thì nạn tiêu - xung, nạn tham - nhũng, nạn cường-hào và nạn mê-tín sẽ bớt dần-dần.

Dựa vào những lẽ kể trên, chúng tôi muốn kêu gọi tất cả các chị em nghèo ở thôn quê : « Hãy vào hương-học ! Chị-em cũng phải có một sinh-hoạt ở tinh-thần như tất cả mọi người ở thành-thị chứ ! ». **MỘNG-SƠN**

Hết má đào !

(Gửi K N)

Năm xưa còn ở trong đồng,
Nhìn anh, đôi má em hồng hồng tươi.
Má hồng vì thẹn, em ơi.
Màu trinh e-lệ trên đôi má đào.
Miệng cười tươi đẹp làm sao,
Răng ngà, môi đỏ nói bao nhiêu tình !

Năm nay em ở thị-thành,
Phấn son mờ sóa tấm tình thiên nhiên !
Răng ngà trắng quá sao nên,
Môi em làm chết cái duyên âm thầm.
Không nhìn anh, má cũng hồng,
Màu trinh e-lệ đâu nằm dưới son !
Má đào xưa đã không còn,
Tìm đâu cho thấy tâm-hồn thơ-ngây.

Bàng-Bá-Lân
(Juln 1941)

Đào xưa lại nở...

Bàng khuâng lại chốn năm xưa,
Khóm đào xuân cũ nay vừa nở hoa.
Ngâm ngùi nhớ giấc mơ qua,
Đào xưa lại nở bạn xa chưa về.

Khoe bóng hồng rực rỡ dưới trời mai,
Nhưng đào ơi ! Tươi thắm cũng bằng hoài.
Bạn đi mất còn ai mà nở nữa...
Vắng bạn ngắt hoa, hoa sẽ rữa,
Không người vuốt hân, hân rồi sâu...
Trong lòng tôi chôn một mối u sầu,
Vẫn u-uất ngàn thâu còn mãi mãi,
Theo đào nở, vui xưa bừng trở lại,
Bắt lòng tôi còn phải nhớ thương đây...
Ngoài vườn đào nở đầy cây...

Bàng-Linh thôn-nữ
(Bắc ninh)

BÁT-HỌ-ĐẾ-CÙNG

PHÓNG-SỰ TIỂU-THUYẾT

của NGUYỄN-NGỌC-KHA

(Tiếp theo)

Khi nào có vết dầu ở tay chân, anh chịu khó vào xưởng thợ mộc nhặt ít phoi bào, và qua kho thợ nề bốc nắm cát. Cuộc đời của anh thật là giản tiện mà cũng vẫn xong.

— Làm lò thắng địch nào cũng trắng xanh như không có máu.

— Thì cả đời có bao giờ ra nắng mà chả trắng xanh.

Trong bọn đã có người tắm xong, vừa co chân mặc cái manh quần giặt vắt ráo, vừa nói chuyện tục tĩu với nhau. Hình như họ thêm nói với những tiếng tục tằn lăm ; không dùng đến tiếng ấy không cần câu.

Thành vội vã ra về : ăn cơm xong anh còn phải đi mua họ, ngày mai đã tới kỳ phát tiền rồi.

Về đến nhà, cũng như mọi ngày, Thành đã có niêu cơm người ta nấu sẵn họ. Mỗi tháng anh mất ba hào tiền nhà thì chủ trọ nấu cơm giùm anh bữa chiều. Buổi sáng, lúc đi làm, anh chỉ

phải đề ra ngoài cái hòm gỗ mộc của anh một ống gạo và đề sẵn sng cả một ít tép khô. Anh tự đặt ra cái lệ sáng muối vừng, chiều tép hay cá khô và ngày nghỉ thêm trình rau cho có thay đổi.

Chủ trọ là người làng, nên đối với anh rất tử tế. Anh thường được giúp đỡ nhiều, ngoài những điều kiện đã mặc cả với nhau và anh cũng thường giúp đỡ lại trong ngày nghỉ. Anh cảm thấy một bầu không khí hòa thuận và thân yêu ở giữa sự sống có hỗ trợ như thế.

Thành ăn vội mấy bát cơm rồi sang bác cai Bình mua họ. Anh đã hẹn với nhà cái đề cùng, song kỳ nào anh cũng đến làm bộ muốn mua đề ai cần phải bỏ cao anh được hưởng nhiều lãi.

Bác cai gái là một người đàn bà rắn rỏi khỏe mạnh, ăn nói hoạt bát, buôn bán tinh ranh. Chồng bác làm cai lò, thường trông coi công việc của Thành. Còn bác thì bán gạo ngũ, cho vay lãi và cầm cái họ.

Khi gạo kho lĩnh ăn thiếu, hoặc lỡ kỳ, Thành vẫn đến đong của bác luôn : một đồng ăn độ bảy tám hào tùy theo chóng hay lâu tới kỳ giả.

Gia đình bác ở chung với một gia đình nữa trong một căn nhà ngói không

đầy ba chục thước vuông.

Lúc Thành đến là lúc bác đang chửi nhau với người bạn đồng cư vì một truyện bếp nước chung dụng không nhường nhau. Bác chống nạng hai tay vào cạnh sườn, mặt vênh ra mà chửi bởi bâng quơ. Tiếng san-sát như muốn nói cho người ở xa lắng nghe thấy.

Thấy Thành vào, bác quay ra, vẫn bằng cái giọng ấy nhưng bớt giận dữ, bác mời :

— Anh vào trong nhà chơi, họ cũng sắp đến đủ cả.

Bác rót nước mời Thành rồi lại chống ngay tay lên sườn, rửa con :

— Cha mẹ con chết yểu ấy, bảo đắp cái bếp khác thì trùng trình mãi không đắp. Không có than của bà thì lấy gì mà thổi. Ai lại từ chiều đến giờ mà không sao làm được xong bữa cơm. Thắng bố nó về chưa có ăn rồi đấy, nó có biết không ?

VỚI

20 NĂM KINH NGHIỆM

bà đỡ

NGUYỄN-THỊ-VINH

sẽ làm cho các bà được
vừa lòng trong khi sinh nở

NHÀ-HỘ-SINH

20 Grand' Bouddha

(Trước vườn hoa Hàng dậu)

Tél : 1390

Thành khó chịu ngồi nhìn mấy chén nước sát miệng nhau trên chiếc đĩa tây. Anh toan hỏi thăm bác cai đã về chưa thì câu rửa ấy đã giả nhời ngay hộ, anh lại ngồi yên.

Chừng biết như thế là quá bất lịch sự, bác cai ngượng giận ngồi xuống cạnh giường. Bác nhích đĩa nước về phía Thành.

— Anh xơi nước. Ăn chung ở chạ khó chịu lắm anh ạ. Đến kỳ tiền này tôi sẽ bỏ ra mấy hào khoán làm bức vách ngăn đôi mẹ nó ra, lò bếp đắp riêng, thế là yên truyện. Ai lại hàng tháng chả mấy khi nó kiếm được gánh than, thế mà cứ giữ khư khư lấy cái bếp ra truyện bếp của nó, có chảo canh của mình từ bao giờ đến giờ nó đun ra cạnh không sao sôi lên được...

Bác còn nói nhiều lắm, song chỉ quanh quẩn có ý thế mà bác nói kỹ càng ra, Thành nghe không rõ hết nhưng cũng hỏi cho có truyện :

— Sao bác cai không nói với ông xếp Lán xếp cho ở một mình một nhà có được không?

— Thì nói mãi đấy, nhưng ông ta bảo còn đang xây. Mà chả cứ gì cái bếp chung chạ, cái gì cũng bức mình kia. Hôm nọ con Tinh nhà tôi nó đùa với em nó ở đây, ở cái giường này này, nhà nó có khách, lúc khách về nó cũng lôi con nó ra đánh đập, chửi bới, nói cạnh nói khéo...

Thành hỏi :

— Mẹ con bác ta đâu rồi?

Bác hất hàm :

— Nó ngồi mẹ nó ở nhà

bên kia kia. Chắc là đang kẻ xấu mình... Ở chạ chội rõ đến tức !

— Cái tức cái bức bằng nhau. Có tức quá thì lấy rượu mà bóp

Một người đàn bà thấp bé cũng thoảng-thỉnh như bác Cai, vừa bước qua ngưỡng cửa đã lém lỉnh pha vào câu nói đùa ấy.

Người này rồi hai người nữa đến. Họ mời Thành có guốc, chân sạch, ngồi vào trong. Thành bỏ đôi guốc — nói rằng guốc vì không còn tiếng gì chỉ vào đấy đúng hơn, chứ thực ra nó là hai mảnh gỗ dẻo nham nhở theo hình guốc, mang hai cái quai da dây và rằn như sắt, dùng để đi cho khỏi bẩn chân — anh ngồi thụt vào trong cùng giường.

Trời đã sẩm sẩm tối. Ngọn đèn đất lù-rù ở xó phản đã được người ta cất nhắc đến và nâng lên một địa vị quan trọng. Nó là kiểu đèn làm mỏ, có một cái quai ở giữa và ngòi lửa ở về một bên, quay đi được. Bác cai mở tiêm nước treo nó lên xà nhà. Nó dài ngọn lửa xanh ngắt và kêu sè sè. Rồi tia lửa nhũn nhặn ngấn dần lại, mở xòe ra, đổi thành màu vàng và hắt ánh xuống. Bỗng nó bốc thêm ngọn lửa thứ hai ở miệng lấy nước.

Bác cai cúi mồm vào thồi, nó càng bốc cao hơn. Thành vội đứng lên đỡ. Chàng để ý đến sự vô lễ đứng sững ngay trước mặt một người ngồi, anh dơ tay bịt lấy ngọn lửa cho tắt đi. Bác cai cảm ơn anh bằng một câu khen.

— Thật là tay làm lò mới trị nổi cái đèn làm lò. Nhà nghề có khác !

Thành không nói gì, ngồi xuống chỗ.

Mùi đất hăng pha với mùi hắc ín ở cửa sổ mới sơn thành một mùi nồng nồng khó chịu. Thành dụi tay lên mũi và anh ghê người nghĩ đến mùi mốc đá và rêu than ở một cái lò đã bỏ đi, chứa rất nhiều hơi độc. Đã có lần anh phải vào qua những chỗ như thế. anh nhớ rằng ngọn đèn ở tay anh phun dài ra và anh ngủ, thấy một mùi khó nói. mới đầu thì hôi hôi, nhưng sau lại ngon ngọt như chuối, rồi, như người ta thường nói truyện, nếu anh không quay ngoắt ra ngay, anh sẽ gục đầu xuống với cái hơi chuối ấy là xong đời.

— Thôi bỏ đi chứ !

Thành giật mình vì câu giục của cai Bình, cúi nhìn chiếc bát úp trước mặt. Anh bốc năm diêm đun vào trong bát hai que và đếm lần năm que nữa rút rê để lên trên bát.

Et maintenant

Avez-vous votre exemplaire des

« Paroles du Maréchal »

Editions du Gouvernement Général de l'Indochine.
Ouvrage vendu au bénéfice de l'Assistance Franco-Indochinoise aux Victimes de la Guerre.

Dans toutes les librairies — Prix 0\$50

MÀY BU' C GIA THU'

(Tiếp theo trang 5)

tin rằng sự giàu sang là vĩnh viễn. Mẹ đã thấy biết bao nhiêu cậu ấm thừa hưởng gia tài hàng ức triệu của cha mẹ, phải đi ăn xin. Ấy cũng vì cha mẹ thị của không dạy cho con một cái nghề, con sẵn của chỉ ăn chơi phung phá đến lúc phá hết rồi thì thành kẻ thất phu, điểm nhục tông môn. Và lại, mẹ cũng tin cả cái thuyết quả báo, vay, trả. Đồng tiền làm quan ít khi là cái đồng tiền trong sạch, cho nên chỉ đậu trong một thời gian rồi con cháu cũng phá đến kỳ hết.

Mẹ kén chồng cho con, mẹ không thể chỉ trông vào những cái hào nháng bề ngoài, mẹ không thể chỉ kể cái người chồng của con. Mẹ còn cần phải biết cái gia đình người ta nữa, biết nhà người ta có phải là nhà hiền đức không? Con ạ, óc mới, con chớ khinh thường cái quan niệm có nhiệm vụ tôn giáo về cuộc đời của những người lão thành cổ giả, cái quan niệm cuộc đời người ta, bị chi phối bởi âm-đức của tổ tiên và của mình

tạo được. Con cứ ngẫm nghĩ việc đời, con cứ trải đời rồi con sẽ thấy cái quan niệm ấy không phải là vô-lý và con sẽ thấy rằng sự hiền đức là một thừa ruộng tốt đã cấy bừa kỹ để mầm giống tốt dễ bề nảy nở.

Bởi có cái quan niệm ấy nên mẹ quả quyết chọn chồng con cho con. Mẹ chồng con là người hiền lành, phúc hậu, mẹ tin chắc rằng ở nhà chồng con không có chuyện mẹ chồng con dẫu. Chồng con học trường kỹ nghệ, có nghề nghiệp chắc chắn, con không lo đói rét. Và là một người thợ, chồng con đã hiểu cái giá trị của sự làm việc tức là cái tinh thần và tâm hồn không thể truy lạc được.

Chọn chồng nghèo cho con mẹ còn có ý khuyến khích con tập làm ăn lo nghĩ. Con ơi! « gái có công chồng chẳng phụ » sự công lao của người vợ đối với chồng với gia đình chồng là một mối đảm bảo cho hạnh phúc người vợ đấy.

Con hãy ngẫm nghĩ lời mẹ đề mà tự an ủi những nỗi vất vả...

NGUYỄN-THỊ-CHÍNH

— Liệu mà bỏ không lại hờ đấy.

Một người ngồi cuối cánh Thành nói thế rồi cười. Thành cười theo không đáp. Người đàn bà thấp bé lúc này ngồi ở giữa Thành và nhà cái nói thêm:

— Nói vậy chứ bác ấy còn đề cùng cưới vợ kia mà, mua với bán gì mà hờ?

Thành cãi chính:

— Không, tháng này tôi cũng muốn mua để lo chút việc ở nhà quê...

— Nhà quê gì? Cô Duyên cô ấy ở đây chứ ở đâu nhà quê?

Dấu ai chứ chẳng dấu nổi con này. Mà dấu làm gì phải không các bà? Nói thực chúng tôi mừng cho chứ sao?

Rồi người ấy cười rộ lên, rất nhạt nhẽo. Cai Bình nói:

— Không, này! Cô Duyên ấy, coi vậy mà đứng-dẫn ý-nghị gớm đấy, lấy anh Thành hiền từ này cũng phải đôi.

— Cô ta xinh đấy chứ! Và chịu khó nữa... Bác Thành thực tốt phúc...

Câu chuyện quay cả về Duyên. Chẳng biết nàng có tính xấu gì không, nhưng thấy Thành ngồi đấy người ta chỉ tìm nói

đến những cái hay. Thành ngồi nghe rất sung sướng.

— Hình như ông cụ để ra cô ta trước làm bang-trưởng.

— Ừ. Tôi cũng cứ thấy người ta gọi bà cụ là bà bang, phải không bác?

Một người lên mặt già đời ở chỗ này giả lời hộ Thành.

— Phải, ông cụ có làm trưởng phố ở đây đã lâu lắm. Hồi tôi mới đến, ông cụ đương làm việc, thôi thì hách dịch phải biết! Nhưng được cái cũng biết tùy người... Đâu trước có đảng lính đóng cai đóng đội gì cơ đấy. Tôi còn nhớ, xin lỗi bác, ông cụ có cái răng sứt đến một nửa. Những người ghét thường hay gọi là lão Bang mẻ hay Bang sứt...

Câu chuyện đi từ chỗ tán tụng Duyên, đến gia thế Duyên rồi dần dần tới chỗ bình phẩm về sự sa sút của nhà nàng, đáng lẽ còn kéo dài, nhưng bác cai đã nhớ đến mấy cái bát úp dưới chiếu. Bác mở lần lượt, từ bát của bác đến cái thứ năm.

— Ba đồng rưỡi. Bà Vê mua được. Đẩy các bà tính cho

Người nọ đùn người kia tính song người nào cũng làm nhăm và rút cục họ đồng ý:

— Thôi còn để nhà cái tiền giàu nước, mỗi người đóng một đồng năm hào rưỡi.

(Còn nữa)

MUỐN CỎ

Nhà lầu, ô-tô

Nên mua

XỔ XỔ

ĐÔNG - DƯƠNG

1\$00 MỘT SỐ

Cary

Đậu hũ rán, sắt bằng ngón tay một, khoai tây cắt móng lợn.

Đổ dầu olive vào chảo, sôi dầu cho cả khoai lẫn đậu vào sào, nêm sáng sáu muối cho vừa và cho chút lá sả cho thơm. Rồi bỏ bột Cary cho vừa.

Nấu với nước dừa, dừa nạo vắt lấy nước ngọt, và nước lạc giã vắt ra (đậu phụng). Lúc bắc ra ăn cho chút bột Vị tinh mới có mùi vị ngọt.

Canh hoa hiên

Đổ lạc giã nhỏ cho vào nước lọc bỏ bã đi (thức ăn chay phần nhiều có nước lọc, các bạn liệu nấu cho đủ ngọt thôi, nhiều quá khe cổ).

Đậu rán qua bằng dầu lạc, dầu dừa, hay dầu olive càng ngon, cho ít quả cà chua vào sào, hoa hiên rửa sạch bỏ nhị cho vào.

Nước lọc đun sôi cho các thứ vào nấu nêm muối, sáng sáu và bột Vị tinh.

Miến sào

Măng phiến, luộc kỹ thái nhỏ, miến rửa bằng nước sôi.

Bỏ hai thứ, vào sào bằng dầu olive cho chút nước ngọt (nước đổ lạc) và nêm sáng sáu cho vừa ăn. Lúc bắc ra rắc hạt tiêu lạc rang giã nhỏ và bột Vị tinh.]

Bột Vị tinh mua thứ hộp lớn hay mua từng lạng trong các hiệu khách chứ đừng mua thứ lọ nhỏ họ pha, bột ít ngọt.

Ni Cô Huyền-Tâm

Chỉ dùm cho những bạn trai, bạn gái đã trán-nân, thất-vọng

Về tình yêu,

Về mọi việc làm ăn ở đời,

Về việc xã giao ở xã hội.

MỘT SỨC MẠNH THẦN KỲ MỘT PHƯƠNG PHÁP HIỆU NGHIỆM

Đề đạt mục-dịch của mình và lập lại cuộc đời sáng-lạn.

(Không phải là tương số cũng không đề bán một món hàng)

Xin hỏi: GIÁO-SĨ-HOÀNG

Postale n° 18 à Nha Trang

Trả lời đẹp

CÔ PHI LOAN VINH. — Mùi hôi ở nách là do một thứ hạch tiết ra một thứ nước nhờn có mùi hôi. Bệnh hôi nách rất hay lây, mặc áo chung cũng lây, nằm cạnh nhau cũng lây. Muốn chữa đã có thứ thuốc riêng. Có cần gửi chừng 1000 chúng tôi sẽ mua dùm.

CÔ T. N. T. H. TOURANE. — Khoai tây luộc cả vỏ, nước ấy dùng rửa mặt thật tốt. Rửa sữa phải dùng sữa tươi, lọc cho kỹ, pha thêm chút nước, thoa lên mặt chừng nửa giờ sau rửa đi. Với mặt ong cũng vậy, nhưng pha nhiều nước lã vào.

CÔ SONG-NGA SAIGON. — Lăn sau có trọ chân (sai khớp xương) nhớ lấy bông thấm nước nóng đắp vào. Một ngày làm vài lần sẽ khỏi. Muốn cho lưng đẹp, tập mấy lối này:

1-) Đứng thẳng, chân ehum, hai tay giơ ngang, quay hai tay làm những vòng tròn, trước nhỏ sau to dần.

2-) Hai tay giơ thẳng về phía trước, đưa quạt ra đằng sau, ngực uốn ra, càng đưa mạnh càng tốt.

3-) Bò soài người, tay chống xuống đất, mười đầu ngón chân chống xuống đất, tay khuỷu từ từ cho bụng và ngực sát đất rồi lại từ từ lên gập tay cho tay thẳng lên. Làm chừng 10 lần. Một tháng sẽ có kết quả.

CÔ BÌNH THÚY ĐÁP CẦU. — Cứ coi như cô gửi cho chúng tôi thì mặt cô tròn, vậy phía trước tóc phải trải lật cho rõ hết trán, đằng sau để tóc lối « đuôi tôm » nghĩa là uốn tóc cho thông xuống tận gáy (che hết cổ ở phía gáy) thì tức khắc mặt coi sẽ ra hình trái soan.

BÀ HUỖNH BẮC LIÊU. — Mũi to chữa bằng cách này: Tối trước khi đi ngủ lấy hai ngón tay vuốt từ trên đỉnh mũi trở xuống, 30 lần. Lúc đánh phấn thì dọc mũi đánh phấn thêm hơn, còn hai bên mũi đánh phấn thật lạt.

Chúng tôi tiếp được mấy bài dưới chỉ cách nấu ăn chay của một nhà tu hành—ni cô Huyền Tâm—gửi tặng. Xin cảm ơn ni-cô tuy đã xuất gia mà vẫn còn lưu-ý tới tờ báo của những chị em trần tục chúng tôi.

Là đệ tử nhà Phật, ni cô muốn sự ăn chay được bành trướng.

Vậy giữa những bữa ăn ngấy măn, chúng ta thử điểm một vài món ăn chay. Dầu không thành được đệ tử Phật, chúng ta cũng được lạ miệng và lợi về phương diện vệ-sinh.

Nem chua chay

5 quả đu đủ sanh khá lớn

Một củ khoai tây to

Nửa xu bột tẻ

Hai thìa dầu olive

Một ít bột Vi-Tinh

Một ít bông giang mua ở hiệu thuốc bắc nếu không có dùng chút phẩm hoa hiên vậy, nhưng bông giang ăn lạnh và màu nem giống nem thật hơn.

Cách làm. — Đu đủ gọt vỏ mài vào cái mài ta vẫn mài sắn. Đun sôi nước sôi bỏ vào đấy ít phèn chua tán nhỏ rồi cho đu đủ vào đun sôi bắc ra, đổ vào cái giá sạch. Lấy cái khăn khô bọc từng chút đu đủ một mà vắt cho thật ráo nước, có thật ráo nem mới ròn.

Khoai tây luộc rừ tán nhuyễn n chọn với bột tẻ đã quấy thành bột thật đặc.

Chọn lẫn các thứ vào với nhau nêm muối rang và sáng sáu (sáu trắng) cho vừa ăn. bông giang hay phẩm cho vừa giống màu thịt là đẹp.

Gói bằng lá chuối từng gói nhỏ như chiếc nem bán 2 xu để 24 giờ cho chua.

Lúc ăn cuốn với bánh đa và các thứ rau phur nem măn.

CHUYỆN RIÊNG

(Tiếp theo trang 2)

Cái hoàn cảnh ấy sẽ gây nhiều nỗi khổ tâm cho chàng và cho cô. Cô nên đề lòng khí-khái tự trọng an ủi cho nỗi thất tình.

HỎI. — Tôi là chị dâu cả. Chồng tôi còn bốn người em trai và một người em gái nữa, chồng tôi đều nuôi cho ăn học, vì bố mẹ chồng tôi chết cả rồi. Người thứ hai chồng tôi mới lấy vợ cho hồi năm ngoái. Từ khi có người đàn bà này về, thì tôi không còn được trọng đãi nữa, các em chồng tôi hình như về hùa với chị dâu thứ hai mà sinh ác-cảm với tôi; và họ có ý muốn đem nhau đi ở nơi khác, duy chỉ vì nề chồng tôi lên chưa muốn nói ra.

Tôi có nên nói trước đề họ dọn đi ở cả nơi khác không?

CỦ

TRẢ LỜI. Tôi muốn khuyên ba đừng nên tranh lòng mà nghi ngờ tưởng tượng mọi người ở chung quanh bà, đang sầm si ác cảm với bà, rồi sinh ra nhiều lần, ý ngay của người ta cho là ý queo. Sự chung chạ trong gia đình người Nam ta vì thế hay có những sự ỷ ềo, bóng gió rất khó chịu. Bà hãy đem một tấm lòng đại lượng, khoáng-đạt mà xét đoán những sự ăn ở của các em chồng và tự xét-đoán hành-vi của bà nữa. Biết đâu vô ý, bà đã chẳng làm những việc, chẳng nói những lời chạm lòng tự ái của các em chồng, khiến họ s. nh buồn tủi? Vì trong hoàn cảnh gia - đình của bà, người phải giữ gìn lời ăn nói cách cư xử nhiều hơn, ấy là bà. Nếu bà cư-xử lạm, các em sẽ cho là bà cậy công của chồng nuôi nấng gây dựng cho các em mà khinh bỉ các em. Buồn tủi, tức khí, họ đâm ra oán giận bà.

Bà chớ nóng nảy bảo các em đi ở riêng vội. Hành-vi ấy bạo động quá, chla rẽ quá, sợ sau này hối không kịp, và chồng bà là người quý hóa các em sẽ không tha thứ cho bà đâu. Và lại, thuận cảnh ra bao giờ người anh trưởng cũng phải nuôi nấng các em chưa có vợ có chồng. Khôn ngoan hơn và biết điều hơn, là bà nên đề-đàng mà hỏi ý các em xem có điều gì giận bà chẳng? Chị em sẽ minh bạch thái-độ của nhau và nhờ đó những sự hiểu lầm sẽ hết, sự hòa thuận lại trở lại gia đình của bà.

Còn người em trai thứ hai đã lập gia thất mà đi ở riêng là phải lắm. Bà không nên giữ lại.

HỎI. — Tôi yêu B. và sắp sửa thú thật với nhà đề lấy nhau. B. quen một người bạn tên C. là cháu ruột của vợ tôi. Biết chúng tôi yêu nhau, C. đặt điều

nói xấu tôi với B., dám cả gan nhận rằng tôi là người yêu cũ của hắn, và nếu B. không bỏ tôi thì hắn sẽ mách vợ và mẹ tôi. B. hơi tin lời C. mà nghi ngờ tôi. Vẫn yêu B. nhưng vì chuyện này tôi muốn đoạn tuyệt với chàng, tôi muốn gặp C. để hỏi cho ra lẽ vì sao hắn lại vu cáo cho tôi? Có nên chăng?

TRẢ LỜI. Không nên, một người con gái không bao giờ nên đi đòi co trong những chuyện mà mình bị vu cáo một cách hèn mạt và phạm đến danh dự của mình như thế.

Tên C. khổn nạn đó không đáng cho cô lưu tâm đến. Còn B. nếu chàng đã không đủ tin cô thì mặc chàng. Cô cũng chẳng nên biện luận làm gì và cũng đừng nên viết thư đoạn tuyệt cứ để cho B. tự tìm ra sự hiểu lầm của chàng, sự đoan-chính của cô. Lúc đó, cô còn yêu chàng sẽ lại tính chuyện trăm năm. Bằng không cô chỉ nên an ủi rằng chưa gặp được người hiền cô.

THU-LINH

Thư Tín

Đã nhận được Mandat của quý vị dưới đây, vậy xin cảm tạ.

Ông Mai-Linh (Haiphong) Librairie Kim-Anh (Nhatrang) bà Trần-bá-Đam (Phnom-Penh) bà Ng khoa Diệu-Cầm (Boneug) cô thị-Nại (Huế) ông Ng đạo Đức (Cà Mau) ông Lê thành Tuân và ông Ng xuân Quế (Huế) cô Ng thị-Thu (Phước yên) ông Hồ-bá-Khoan (Tùy-Hòa) cô Ng thị-Hình (Vinh) bà Võ đình Côn (Nhatrang) cô Hồng thị Phú (Tĩnh lược), cô Thụy Niêm (Đông-Khê).

BÀ BUI VĂN CHÂU (Phước-thọ) trong 18 số đó thiếu 3 số! Vậy bà có bằng lòng xin cho biết, sẽ cho gửi.

CÔ NG : THỊ THU (Phước-yên) Hạn báo mới của cô đến 17-1-42 mới hết.

CÔ THUY-NIỆM (Đông Khê) hạn báo của ông NÔNG HIẾN THỦY mà bây giờ đổi sang địa chỉ của cô đến 26-8-41 mới hết.

Bích Thanh. Phát Diệm Đã nhận được

Bà Văn-Nhàn. (Thuận Thành) — Đã nhận được.

Cô Phạm-Lê-Ngoe (Yên-báy) Sẽ trả lời thư riêng.

Ô Lê-Mùi — Thái Nguyên. — Không đăng được.

Cô Lê-Hoài. — Không đăng được Bà Trần-văn-Long (Baria). Chưa nhận được chai échantillon nhựa. Với số tiền ấy, hạn báo của cô Nga ở Cai Lậy tới 7-8-41 thì hết.

Ô. Yên-Sơn Vinh. — Cảm ơn ông Đã bắt được gian phi rồi.

Muốn bán

1 cái máy khâu Singer còn mới nguyên, hỏi 15 Rue du Sucre Hanoi.

300 pieds da Đức thiết tốt viết thư cho nhà báo sẽ chuyển giao.

40 tấn ciment dragon rouge hiện còn để ở hãng Descours Cabaud. Viết thư cho nhà báo sẽ chuyển giao

CERTIFICATS

Chúng tôi đã nhiều lần dùng RU'OU-CHỒI HOA-KỶ để soa cho các Bà khi lâm sản. xem ra tốt lắm, đã đỡ phải nằm than, lại không lo bị cảm phong hàn té bại nữa. càng soa được nhiều càng tốt.

Công nhận là tốt thực. nên chúng tôi có ký dưới này làm bằng để giới thiệu các bà khắp Trung, Nam, Bắc tới thời kỳ khai hoa nên cứ sẵn, nên tin dùng.

Chúng tôi lại có công nhận thứ PHẤN THUỐC SOA RÔM « CON GÀ » của Ý-Đại-Lợi soa cho trẻ em sau khi tắm song soa song vừa thơm vừa mát, lặn rôm, khỏi ngứa lại giẻ tiền.

12 bà chủ mở nhà HỘ-SINH tỉnh HANOI ký

Bà Nguyễn-thị-Vinh, Nguyễn-Đào, Lê-thị-Tiến; Nguyễn-kim-Minh, Lương-thị-Khang. Ngô-thị-Nhung, Nguyễn thị-Đoàn, Ngô-thị-Dinh, Đỗ-thị-Liên, Trương bá - Thanh, Nguyễn - thị - Lan Nguyễn-thị-Nguyên

10 bà chủ mở nhà HỘ-SINH tỉnh Haiphong ký

Bà Josephine, Trương-kỳ-Tiên Louise Tân Phạm-thị-Lan, Lê-thị-Ba, Nguyễn-thị-Vinh, Lê-thị-Ngân, Lê-thị-Nga. Nguyễn-thị-Phương, Nguyễn thị-Thừa.

Sich bạch đại hạ

Ta thường gọi là bệnh khi hư rất nguy hiểm, nếu không gặp thuốc. Ai bị bệnh này kinh nguyệt cũng thành bất điều người sẽ gầy yếu dần và sinh ra lắm bệnh vặt. Chữa đủ các thứ thuốc không khỏi thường chỉ dùng một hộp SÍCH-BẠCH-ĐÁI HỒNG-KHÊ số 60, giá 1\$00 và một hộp NINH-KHÔN-HOÀN số 2, giá 0\$50 đồ ngoài là khỏi.

Nhà thuốc HỒNG KHÊ

75 Hàng-bồ điện thoại 1439, Chi nhánh : 88 phố Huế điện thoại 755

HANOI TONKIN

PHONG TICH

con chim

Khi đầy hơi, khi tức ngực, chán cơm, không biết đói, ăn chậm tiêu, bụng vỗ bình bịch Khi ăn uống rồi thì ợ, (ợ hơi, hoặc ợ chua) Thường khi tức bụng khó chịu, khi đau lưng, đau ran trên vai. Người thường ngao ngán và mỏi mệt, buồn bã chân tay, bị lâu năm, sắc da vàng da bụng đầy. Còn nhiều chứng không kể xiết. Một liều thấy dễ chịu ngay, Liều 1 bạn uống \$25. Liều 2 bạn uống \$45

VU - DINH - TAN

ÂN TỬ KIM - TIỀN NĂM 1926

178bis, Lạc-tray, Haiphong

Đại lý phát hành toàn tỉnh Hanoi An-Hà 13 Hàng-Mã (Cuivre) Hanoi Đại lý phát hành khắp Đông-dương, Nam-Tân 100 phố Bonnal Haiphong. Có lính 100 đại lý khắp Hanoi và khắp các tỉnh Trung, Nam Bắc-kỳ. Cao-mên, và Lào. Có treo cái biển tròn

Động một chút
là chị mới mệt, bần thần,
Nếu mỗi tuần chị uống 1 hộp
1 VIÊN
CƯỜNG LONG HOÀN
BẰNG 10 THANG THUỐC BỒ.

thì đâu có
như thế

Tổng phát hành Bắc-Kỳ, Lào Bắc Trung-Kỳ — Établissements VAN-HOÀ. N° 8 Hàng Ngang. HANOI
Có bán thuốc Vạn-Bảo-danh tiếng chữa bệnh liệt-dương. Dùng 1 hộp đầu sẽ thấy sống dậy tấm
tinh xuân ở những người bất lực. Thứ cho đàn ông, đàn bà khác nhau

Ut amut 5

ĐỦ CẢ CÁC MẶT HÀNG TƠ LỤA

Hàng vận chơn và các thứ hoa mới lạ rất nền, tussor (đũi) rất đẹp. Xưởng nhà dệt bán thẳng cho người mua buôn lẻ nên giá rất hạ. Các bà lịch sự muốn dùng hoặc muốn xem hàng để biết công-nghệ dệt ở Hà-đông đã tiến bộ đến bậc nào

XIN MỜI TỚI XƯỞNG DỆT NGỌC - DUNG
SỐ 32, NÉGRIER — HADONG (Trước chỗ xe điện đồ)

Chủ nhân rất ân-hạnh tiếp rước các quý-khách muốn mua hay xem hàng — Có nhân hàng gửi đi các nơi.

ROBERT BEAU

JOAILLIER HANOI HAIPHONG

Bán và bảo lĩnh đồng hồ tốt có tiếng :

ROLEX — OMÉGA — JUDEX

và các đồng-hồ chuông

LA VEDETTE

CÙNG CÁC ĐỒ TRANG

Chỉ có phương thuốc này mới trị đặng HO LAO

Phương thuốc chữa tuyệt bệnh ho lao, ho ra máu của cụ *Trịnh Hải-Long* (nội tổ ông đốc-học Hào) là một phương thuốc bí truyền sự công hiệu rất lạ lùng chưa từng thấy. Vì từ ngày ông đốc học Hào đem ra giúp đời thì đã cả muôn người mắc bệnh ho lao, ho ra máu, ho đàm, bệnh thường hành nóng lạnh, bệnh nặng hay lâu năm cũng đều nhờ thuốc này mà lành mạnh. Thuốc có hai thứ: 5\$00 và 3\$00. Ở xa mua thuốc gửi mandat cho :

M. TRỊNH-VĂN-HÀO (Directeur Ecolle Ville)

N° 119 Rue Vassaigne Tân-dinh Saigon

PHẢI

ĐỀ - PHÒNG

Chúng tôi đã thường nói làm quảng cáo cho món hàng hay thuốc gì thì dễ, chứ thuốc dưỡng thai, an thai làm cần mà không có công hiệu thì rất thiệt hại cho người hữu sự.

Nên những người chồng biết yêu vợ, mỗi khi thấy vợ tắt kinh, bụng hơi to thì viết thơ đến

Nhà y-học kinh-nghiem

Võ Văn Vân

Ở THỦ ĐẦU MỘT
hỏi thăm và mua thuốc :

BẢO MẪU DƯỠNG THAI

số 11 giá 1\$

Uống năm hoàn cho
trường phục.

Đến khi sinh, rất dễ dàng
và lọt mẹ vẫn bình yên,
tốt đẹp, thật là một món
thuốc thần hiệu, chẳng
khác nào thuốc tiên vậy.
(hàng chữ này là lời khen
tặng của ông Trương-văn-
Đầu secrétaire intendance
Maritime à Saigon)

CÓ BÁN TẠI :

80 hàng Bông Hanoi.

62bis Cầu Đất Hai-phong

và khắp các tỉnh Trung,
Nam, Bắc

MUÔN ĐƯỢC

TINH THẦN MẠNH KHỎE, KHÍ HUYẾT SUNG TÚC

Huyết Trung Bửu ĐẠI QUANG

là thứ thuốc bổ huyết rất hay, rất có công hiệu, bất luận mùa nực hay mùa rét uống thuốc Huyết Trung Bửu Đại-Quang trong một tuần lễ sẽ thấy trong mình khỏe mạnh, ngon ăn ngon ngủ, tinh thần khoan khoái, da hồng hào, khác hẳn khi chưa uống thuốc. Người già, đàn bà có thai trẻ con gầy còm uống tốt lắm. Chai to 2p, chai nhỏ 1p

Đại-Quang Dược-Phòng 23, Phố Hàng Ngang — Hanoi